

6. postna nedelja – leto A

Barába ali Jezusa

(Mt 27,15-26)

Ob prazniku pa je imel upravitelj navado, da izpusti ljudstvu enega jetnika, ki so ga hoteli. Takrat so imeli zloglasnega jetnika, ki mu je bilo ime Barába. Ko so se torej zbrali, jim je Pilat rekel: »Koga hočete, da vam izpustim: Barába ali Jezusa, ki se imenuje Kristus?« Vedel je namreč, da so ga izdali iz nevoščljivosti. Ko pa je sedel na sodnem stolu, mu je njegova žena poslala sporočilo: »Nič ne imej s tem pravičnim, kajti nocoj sem v sanjah veliko trpela zaradi njega.« Veliki duhovniki in starešine so pregovorili množico, naj zahtevajo Barába, Jezusa pa dajo umoriti. Upravitelj jim je odgovoril: »Koga od teh dveh hočete, da vam izpustim?« »Barába,« so rekli. »Kaj naj torej storim z Jezusom, ki se imenuje Kristus?« jim je rekel Pilat. Vsi so dejali: »Križan naj bo!« Rekel jim je: »Kaj je vendar hudega storil?« Oni pa so še bolj kričali: »Križan naj bo!« Ko je Pilat videl, da nič ne pomaga, ampak da hrup čedalje bolj narašča, je vzel vodo, si vpričo množice umil roke in rekel: »Nedolžen sem pri krvi tega človeka. Vi glejte!« Vse ljudstvo je odvrnilo: »Njegova kri naj pride na nas in na naše otroke!« Tedaj jim je izpustil Barába, Jezusa pa dal bičati in ga je izročil, da bi bil križan. (Mt 27,15-26)

»Koga od teh dveh hočete, da vam izpustim?«

Izbira med Barabo in Jezusom je mogoče najbolj nora izbira vseh časov. Zločinec, upornik, prevarant, morilec nasproti pravičnemu, ponižnemu, ljubečemu. Oblast skupaj z ljudstvom je izbrala 'zloglasnega jetnika'. Zakaj?

- Ob zločincu, pa naj se sliši še tako čudno, sta mirna oblast in ljudstvo. Zakaj? Ker je jasno, kaj od njega lahko pričakujeta in ker vesta, kako naj postopata. Kam jih pelje Jezus pa ne ve nihče. Vedno prinaša nove situacije, v katerih je potrebno iskati rešitve, resnico itd ...

Izbira je bila torej jasna, in sicer zaradi nepredvidljivosti.

- Zločinec nam ne jemlje dobrega imena. Nasprotno, ob zločincu smo mi le še lepši. Drugače je ob pravičnem, ob pravičnem izgublamo svojo navidezno lepoto in dobroto. Podoba oblasti in ljudstva se ruši. Nič ni več tako popolno kot se zdi.

Izbira je bila torej jasna, in sicer zaradi zavisti.

- In ne nazadnje je logično, da se ob zločincu ni potrebno nikomur spreminjati. Svetnik pa zahteva prav to, neprestano spreobračanje, neprestano spreminjanje. Svetnik zahteva napor, zločinec prinaša tolažbo za 'majhne grehe' ljudstva in oblasti.

Izbira je bila torej jasna, in sicer zaradi zahtevnosti

Prednosti izbire zločinca so nedvoumne. Ob tem je ljudstvo hitro pripravljeno pozabiti na vse lepo in dobro, kar prinaša ljubezen. Čudeži življenja, ljubezni, prijateljstva vse to pade v senco strahu, tekmovalnosti in napora. Na enkrat vse ostalo ne šteje nič.

Tako je tudi z našimi izbirami. Če hočemo izbirati prav, moramo vzljubiti rast, moramo rasti v zaupanju, da smo ljubljeni in da lahko ljubimo, ter se okleniti križa oz. vzljubiti napor.

Izbir je veliko. Pravzaprav so pred nami neprestano: v družini, v družbi in politiki, v Cerkvi idr. Povsod smo lahko priče napetosti, ki jih izbire prinašajo:

- Družine pogosto izločijo tistega, ki se obnaša drugače, ki misli drugače kot večina. Zaščititi je potrebno tisto, kar družina že pozna, pa naj bo dobro ali slabo. Mar niso tega počeli tudi judje, ko so križali Jezusa? Je v družini vse to v imenu ljubezni, ki zahteva rast, zaupanje, napor? Ali je nasprotovanje tistemu, ki je zahtevnejši, a ima prav?
- V družbi izbiramo raje Barabe, ker ne zbuja negotovosti, zavisti in od nas ničesar ne zahtevajo – vsaj zdi se tako. Tisti, ki razkriva škandale in afere je nadležen. Zbuja strah, da bo razkrita naša nepopolnost. Potrebno ga je izločiti, mogoče celo križati.
- Prav tako tudi Cerkev skozi stoletja pada v logiko shodnice in se boji prerokov in jih preganja. Pri izbiranju predstojnikov je prvo načelo predvidljivost. Vedeti mora, kaj lahko od njega pričakuje. Drugo je pogosto nezahtevnost. Tisti, ki bo kaj zahteval, izpade v prvem krogu. Duhovniška zavist pa je prešla v latinski pregovor.

Izbira med zločincem in svetnikom na enkrat ni tako nelogična. Če se hočemo odločiti za Jezusa, ne zadošča simpatija do ljubezni. Pljuniti je potrebno v roke, si zavihati rokave, da bi zmogli vedno pogledati resnici v obraz in da bi bili pripravljene sprejeti ceno ljubezni. Veliki teden je še posebej izziv, da priznamo svojo ležernost in se odločimo za tveganje za dobro; da priznamo svojo zavist in se odločimo za pozitiven boj v nasprotju s tekmovalnostjo; da priznamo svojo lenobo in se oklenemo križa. Naj bo velika noč potrditev naše odločitve: Raje sem križan, kot da bi zaradi mene trpel pravični. Ko sprejmemo ta križ, bomo zagotovo z Njim vstali.